

Nr 83.

Av herrar **Poppius** och **Andersson** i Storegården, om höjda fasta tullsatser för vissa slag av malen och omalen spannmål.

Med tanke på de förhållanden vårt land under krigsåren genomlevat och med hänsyn till den ovisshet, som ännu råder i världen, synes det oss vara ett statsintresse av allra största betydelse, att vårt jordbruks produktionsförmåga av livsmedel uppehålls.

Detta har även av riksdagen upprepade gånger erkänts, senast genom de vid 1919 års urtima och 1921 års lagtima riksdag fattade beslut om glidande tullsatser å vete, råg och korn.

Dessa tullsatser trädde icke i funktion för 1920 års skörd, och därför vidtog 1921 års riksdag vissa ändringar uti de gällande bestämmelserna, varigenom tullen blev effektiv under månaderna april—juli samma år. Sedermera har tullen varit helt ineffektiv och är så allt fortfarande, vilket dock icke torde få tillskrivas själva glidtullsystemets princip, utan fastmera vara beroende på yttre omständigheter såsom starkt fallande priser på världsmarknaden, en osedvanligt rik inhemsk skörd samt lantmännens behov av att sälja sin spannmål för att skaffa pengar till driftsutgifter, skatter m. m. Under sådana förhållanden är det sannolikt, att även fasta tullsatser skulle blivit verkningslösa.

Emellertid torde det icke kunna förnekas, att glidtullsystemet är behäftat med vissa olägenheter såsom svårigheten för handelns män att kalkylera med det från månad till månad sig förändrande tullbeloppet samt omöjligheten att vid beräkning av det inhemska normalpriset för vete taga hänsyn till kvantiteten och kvaliteten av årets skörd.

Under sådana förhållanden och då numera spannmålspriserna såväl å världsmarknaden som inom vårt eget land nedgått till ett läge, som befinner sig helt obetydligt över priserna före kriget, varigenom spannmålsmarknaden ernått en viss grad av stabilitet, har glidtullsystemet förlorat sin raison d'être.

Landets spannmålsodling är dock fortfarande i behov av skydd mot övermäktig utländsk konkurrens från länder, där produktionskostnaderna äro betydligt lägre. I all synnerhet gäller det att uppehålla vårt lands brödsädesodling i sådan omfattning, att befolkningens normala brödbehov kan tillgodoses genom odling inom landets gränser, vilket är av yttersta vikt för landets trygghet och välfärd.

För detta ändamål anse vi fasta tullsatser å vete, råg och korn vara erforderliga. Beträffande dessas höjd torde det få anses utom all fråga, att de förut gällande tullsatserna å 3,70 kr. per 100 kg. för spannmål och 6,50 kr. per 100 kg. för mjöl äro för låga för att bereda odlingen sådant skydd, att den kan upphållas vid nuvarande omfattning.

Spannmålspriserna ligga nämligen nu endast omkring 30 procent högre än priserna före kriget, under det att förnödenhets- och arbetspriserna överstiga fredspriserna med omkring 130 procent. Med hänsyn härtill är en fördubbling av tullsatserna erforderlig, men enär tullbeloppet alltsedan 1 oktober sistlidet år varit begränsat till 7,20 kr. per 100 kg. för spannmål och 11,25 kr. per 100 kg. för mjöl, anse vi lämpligt, att dessa tullsatser tillsvidare gälla.

På grund av vad sålunda anförts få vi hemställa, att riksdagen behagade besluta,

att från och med den 1 juni 1922 skall vid införsel till riket utgå tull för

Spannmål omalen.

Vete, råg och korn per 100 kg. 7 kr. 20 öre

Spannmål, malen.

Vete, råg och korn per 100 kg. 11 kr. 25 öre.

Stockholm den 20 januari 1922.

Dan. Poppius.

Carl Arv. Andersson.